

Jakob Ejersbo

Flytning

Der ligger en besked på min telefonsvarer fra Sif. Hun beder mig om at møde hende på havnen, der hvor jernbanebroen krydser fjorden. Okay. Jeg slentrer derned. Hun står foran en betonklods, der ligger oppe på bolværket. Jeg vinker. Da jeg er næsten helt derhenne, træder hun op på klodsen. Jeg ser, at hun har et tov om benene – det er forbundet til en jernring støbt ind i betonen. Hun træder bagud, klodsen får overbalance. Jeg er i løb, da hun bliver trukket ned for mit synsfelt. Der er ingen hjælp. Jeg springer i, svømmer ned, prøver at løsne knuderne om hendes ben. Lungerne smerter. Det er umuligt. Op at hente luft, svømme ned, give hende luften, op og råbe efter hjælp, ned med luft, prøve at løsne knuden. Hun er helt rolig; hendes øjne åbne i vandet – ligner sår. Stirrer på mig, berører min kind, håret svæver som en mørk sky. Mine kræfter slipper op. Jeg vil ikke beskrive forløbet, detaljerne. Det er først til sidst, hun bliver desperat. Holder hende gennem kramperne, tavse skrig, ind i døden. Flyder op til overfladen og gisper efter luft – sådan vågner jeg, kæmpende mig ud af dynen, drivende af sved.

Lejligheden stinker af spritånde. Gerts og min – vi var i byen hele natten, indre by og Nørrebro. Jeg skal være på Vesterbro om 27 minutter for at hjælpe med Rogers flytning retur til Aalborg.

Jeg har ikke drømt, siden jeg flyttede. Nu er den her igen – den samme. Det ryster mig. Den passer ikke på noget mønster fra virkeligheden; jeg drev hende ikke til noget som helst.

Sif, som var ved at dø i sin lejlighed sammen med to andre sprithjerner, fordi alle var gået kolde, og kaffemaskinen brændte sammen og antændte køkkenet i et inferno af kulsort røg.

Jeg trænger til kaffe – slæber mig ud i køkkenet. Hører Gert bevæge sig inde i det andet rum.

“Wow ... Hey, Jan. God morgen,” siger han. Jeg stikker hovedet ind i stuen, hvor han ligger på sofaen.

“Hård nat,” griner jeg, så godt jeg kan.

“Helt smadret,” siger Gert, hæver sig op på albuerne, smasker med munden, væmmelse malet i ansigtet, siger: “Fy for satan i helvede.”

“Cigar på Andy’s Bar,” forklarer jeg.

“Bliver aldrig klogere,” siger Gert, “åhhrrr ...” Han lader hovedet falde tilbage ned i puden.

“Jeg henter dig om to timer,” siger jeg.

“Okay,” mumler han, ruller om på maven.

Hun forsvandt efter hospitalet. Fire års kæresteri fordampet op i luften. Kvinden i mit liv. Ingen vidste, hvor hun var henne. Jeg ringede til hendes mor. Hun sagde, at Sif havde det godt og ikke ville se mig mere.

Dengang delte jeg Gerts lejlighed med ham i Valdemarsgade, Aalborg. Jeg mistede appetitten – kunne ikke arbejde. Gert var i vildrede. Tre uger senere havde jeg tabt tolv kilo og var fysisk syg. Min mor tog ud til Sifs mor, uden at fortælle mig det. Hun græd, da hun kom op til mig bagefter. Sifs mor – velfærdssoen – havde fortalt min mor, at hendes søn var en sindssyg narkoman, som havde “drevet Sif ud i et misbrug”. Det gjorde mig vred, sindssygt. Jeg mener: at sige sådan noget til min mor! Jeg har aldrig været narkoman.

Jeg brygger kaffe på en bodum – rører ikke kaffemaskiner. Så tog jeg derud. Ringede på. Sifs mor åbnede. Hun stod i døråbningen på den grimme kasse, som hun havde forklaret mig var “en *funkis*-villa, Jan. *Funkis*”. Hun kiggede først ned på mine hænder, olieresterne under neglene, derefter op på mine øjne.

“Hun vil ikke have noget med dig at gøre, Jan. Det er slut.” Jeg råbte og skreg, jeg ved ikke nøjagtig hvad. Trængte ind i entréen, smadrede spejlet, en kinesisk vase og to meterhøje grand danois i porcelæn. Bettinget dom for trusler. Bøde, erstatning, polititilhold. Jeg presser stemplet ned i bodumkanden, Gert snorker allerede igen.

Så flyttede jeg. Fik et nyt job som cykelsmed i København. Sælger mountainbikes til folk, som frygter Valby bakke.

Øjnene smerter, mens jeg hælder den sorte, delvist rød-brune væske op. Jeg er så dehydreret, at det beskidte gulv tilter svagt, da jeg bukker mig ned for at gribe en karton mælk i køleskabslågen; en pige fortalte mig engang, at fedtsyrerne i mælk modvirker kaffens angreb på mavesækken. Det er først, da kartonens åbning er i position over koppen, at det går op for mig, at jeg er ved at servere min morgenkaffe i et king size Stelton askebæger, som af uransagelige årsager er skinnende rent – der er masser af plads i cylinderen neden for halvkuglen, hvor den dampende væske balancerer. Jeg dropper hele projektet, drikker et glas mælk af kaffekoppen, sluger en koffeintablet, tænder en cigaret og er stillet over for endnu et problem: Hvor skal jeg gøre af asken?

“Jeg er virkelig ked af det her,” siger Roger prøvende. Vi står på et overfyldt lager, der tilhører hans svogers import/eksport-firma; halvmørkt, indelukket, fyldt med buddha-figurer, krukker, kunstfærdige fodskamler, sorte figurer i brændt ler, trægiraffer, lampeskærme af mønstret tekstil, alment etnohelvede – og Rogers ragelse. Lugt af æteriske olier, som nogle af tingene er smurt med – kamfer. Jeg får øje på hans sofacykel.

“For fanden, Roger!”

“Jeg ved det, jeg ved det,” siger han. Kæden er rusten, to eger sprunget, bremsekablet mangler, den er beskidt. Det er den fantastiske maskine, der er skyld i, at vi overhovedet kender hinanden. Jeg kæmpede mig op på 50 kilometer i timen på en almindelig racer, fordi han fløj forbi mig på Hobrovej uden mindste tegn på anstrengelse. Nu ser den ud ad helvede til.

Vender mig fra cyklen. Ragelse ligger ankelhøjt omkring Rogers boxmadras på gulvet: computerblade, manualer, amerikanske knaldromaner, askebægre, tømte cigaretpakker og chipsposer, colaflasker, pizzaæsker, Gameboy, cd'ere, flyers, japanske manga-tegneserier. Jeg skal køre hans tidstypiske bohavetur til Aalborg, hvor han har fået job som undervisningsassistent på universitetet. Det giver mig kvalme. Det giver mig også lejlighed til at besøge min mor. Roger løfter hænderne op og ud fra kroppen, håndfladerne peger over mod mig – han vil formilde.

“Jeg skal nok få den fikset i Aalborg,” siger han, “jeg skal til at køre på den igen.” Det går op for mig, at jeg står og stirrer olmt på ham. Misligholdte cykler er en alvorlig sag i min verden.

“Ja ja,” siger jeg. “Kom nu bare i sving, jeg skal nå en færge.”

“Jeg prøvede at få Kasper til at køre tingene, men ...,” forklarer Roger prøvende. Kasper, en slacker-dude som går på universitetet i Aalborg, lidt yngre end os andre. Han overtog min plads i Gerts treværelses, da jeg flyttede herover. Nu flytter Roger også ind hos Gert, som siger, at det kun er midlertidigt – han føler sig trykket af den mængde lige gyldig analytisk kunnen, som hans lejere slæber rundt på.

Selv er Gert tekniker, arbejder for Sonofon, har en vandtæt telefon i sin bruseniche og en gigantisk computer han selv har bygget af kasserede kredsløb og silikonechips.

Gert har været på besøg hos mig et par dage og skal med flyttebilen retur til Aalborg. Gert har ikke kørekort. Roger *har* kørekort – han er selv kørt i lastbilen fra Aalborg i dag – men han skal blive i København et stykke tid for at afvikle sit eventyr med det produktionsselskab, han har arbejdet for; et selskab, som er sunket så langt ned i sølet, at han ikke har fået løn i tre måneder og har boet på sin svogers lager. Det forekommer altsammen meget kompliceret. Og unødvendigt.

Min mor forstår ikke, hvorfor jeg er flyttet herover. Ja ... hun er bekymret – det er berettiget, lad os bare sige det sådan, men det behøver hun jo ikke at vide. Luftforandring. Det var påkrævet.

“Jeg går ud fra, at køleskabet er fyldt med øl, når vi ankommer,” siger jeg til Roger.

“... men han har ikke noget kørekort,” fortsætter han med at forklare om Kasper. Nej, selvfølgelig har han ikke det, tænker jeg – han er jo humanist.

“Øl,” siger jeg.

“Øhhh,” siger Roger, “jeg har ikke nogen ... penge.”

“Diesel?” spørger jeg syrligt, “fægebillet?”

“Ja ja – jeg *har* penge til diesel, jeg *har* en retur billet. Jeg har bare ...”

Jeg standser ham ved at løfte hånden. Jeg har ikke lyst til at høre, hvorfor han ikke har nogen penge. Han går hen og åbner en kasse. “Men jeg har,” siger han og peger ned i den, “jeg har tre flasker rødvin – de ligger heri, i den her kasse. Dem må I gerne drikke.”

“Rødvin,” siger jeg fladt. Lugten af de etniske genstande er begyndt at forstørre mine tømmermænd.

“Jamen, det er fordi ...”

“Pak nu dit lort sammen.” Jeg går hen og åbner vinduet.

“Det er altså en god vin,” siger han til min ryg. Jeg tænder en cigaret, Roger går i gang med at pakke.

Rødvin. I biografen med Sif. Under reklamerne. Hun åbner sin taske, hiver en flaske rødvin frem, proptrækker, åbner med rutinerede, afmålte bevægelser, gør proppen lydløs. To glas, svøbt i et viskestykke. Skænker uden klukken, rækker mig et glas. “*Skål, tyr,*” hvisker hun.

Jeg ryger min cigaret, kigger ned på Gasværksvej. Vesterbro: ludere, gambianske dope-pushere, sexbutikker og stripklubber under angreb fra byfornyelse, libanesiske grønthandlere, indiske tøjbutikker, pakistanske rejsebureauer, iranske shawarmahuller og et himmerrige af perkerkiosker. Min hjerne er tom. Røgen virker velgørende sammen med den kølige luft fra gaden.

Knipser skoddet ud af vinduet med tommelfingeren og vender mig for at hjælpe Roger. Jeg fører armene ned mod gulvet som en grab på en kran, løfter, drejer og dumper ragelse ned i en papkasse.

“Hold kæft, jeg glæder mig til at komme væk herfra,” siger Roger, mens jeg går i gang med at rulle sengetøjet sammen. Det har en indelukket dunst af kropsfunktioner. En hinde af gråt støv arbejdet ned i stoffet. Milliarder af døde hudceller, tænker jeg, da han siger:

“Jeg har ikke fået vasket sengetøj i tre måneder.”

Jeg står med hans sure sengetøj i armene og prøver på at proppe det ned i en sort plasticsæk. Jeg standser og drejer mig langsomt, så jeg kan se ham.

“Undskyld,” siger han til mit ansigtsudtryk. Jeg spytter ned i posen.

“Hey!” siger han. Mine ben føles som tre, da vi slæber det sidste ned.

Vi kører hjem til mig for at hente Gert. Jeg tvinger Roger til at købe os pizzaer og cola for, hvad der virkelig lader til at være hans sidste penge. Vi sidder i lejligheden, hører Massive Attack og spiser.

“I ved – der i Valdemarsgade ...,” siger Roger, det er der Gerts lejlighed ligger i Aalborg, “... da jeg lejede flyttebilen, så sagde udlejeren, at der engang var en, der havde smadret en af hans biler ved at køre ind i jernbaneoverføringen i Valdemarsgade.”

“Søren,” siger Gert.

“Hvad?” spørger Roger.

“Det var Søren,” siger Gert, “han tog hele kassen af en lastbil.”

“Søren? Ham lydmanden?” spørger Roger.

“Ja,” siger Gert.

“Hvad skete der?” spørger Roger.

“Lastbilen blev totalskadet,” svarer jeg, “hele chassiset var vredet skævt.”

“Hold da kæft. Hvad sagde udlejerer?” spørger Roger.

“Han var jo forsikret,” siger Gert, “det kostede selvriskoen på 1500 kroner, tror jeg det var.”

“Billigt sluppet for at smadre en lastbil,” tilføjer jeg.

“Nå, men det jeg ville sige, det var ...,” begynder Roger.

“Vi skal nok holde øjnene åbne,” siger jeg. Gert tænder en stor joint, og vi ryger den, inden vi tager afsked med Roger og drøner mod Sjællands Odde. Vi håber at kunne nå en færge, så vi kommer til Aalborg før midnat.

Gert siger ikke alverden. Vi er skæve. Vi har tømmermænd. Vi drøner forbi vejarbejde. Gravkøer og lastbiler har flyttet tonsvis af sand og grus, asfaltarbejdere har væltet tjære omkring sig, fabrikker har formet stålbarrierer, tankstationer er blevet bygget, distributionsfirmaer kører slikladninger til kioskerne, store tyske biler blæser afsted, produceret ved hjælp af ild og vand og electricitet i store mængder. Der findes dræn, kabler og ledninger selv de mest usandsynlige steder. Kemiske substanser er blevet kogt eller afkølet for i mødet med grundstoffer og råstoffer, der er blevet fløjet over lange afstande, at blive til plastic-strukturer, der – monteret med stålbeslag – indgår som en del af dørhåndtaget. Retfærdige mænd, hvis afføring er så næringsrig, at den kan fodre arméer. Overbevis mig om noget ... hvadsomhelst. Økonomi og samfund. Alt er økonomi og samfund og marked. Jeg er et ... produkt. Oplever ... følelser; kan man diskutere med det? Er det vigtigt? Hvem er vigtig? Har nogen ret? Betyder det noget? Kan jeg ikke få noget ... andet ... nyt? Der er intet uvirkeligt i at have svedeture; følelsen af, at kødet krøller mod knoglerne. Hvad er der inden i dig Hr.? Under huden findes kødet, hvorefter vi møder knoglen; gennem knoglen træffes marven, efter marven – et gensyn med knoglen, der fører til en kort jubilæumsfest med kødet, før huden penetreres og forlades igen, og nu er vi ude i det fri. Hvor var du Hr.? Vis mig den større plan, dit moralske overherredømme – dine retoriske kneb, dit flertalsdiktatur. En luder for evigheden, du skal ikke røre ved mig. Jeg er mig selv, og jeg kan skabe smerte, mens mit hjerte pumper blodet rundt, diesel sluges af lastbilmotorer, børn har onde drømme, damer går i Bilka og køber hundehalsbånd, som er udsmykket med metalnitter, der er produceret i Indien, hvor affaldsstofferne fra forkromningen er hældt i

floden, hvor fisk har spist alger og er blevet fanget af mænd som har koner, der har spist fisk, som er forkromede. Du sidder under et hestehårstæppe og vasker dine hænder i dens fedt. Der er ingen der kan være mere retfærdig end mig og dig, hvem du end er, dit dumme forpulede svin; lad mig få fingre i dig og du skal møde din skaber ... Åh-hrrr, jeg vil se sunde og raske mennesker dø *langsomt*, under stor smerte. Verdens omdrejningspunkt i punktet med materie, tarme og lort, lige langt fra mit røvhul og min navle. Midt i den lige linje. Om jeg har mave til at bære det og tarmsystem til at stå for det – det er spørgsmålet. Tænderne knager, når de skærer mod hinanden.

“Vil du have?” spørger Gert og holder en lille plasticpose over mod mig. Svampe.

“Jeg kører,” siger jeg.

“Nå, okay,” siger Gert og smider et par stykker ind i munden. “Jeg har bare så forbandede tømmermænd,” oplyser han.

Efter Roskilde begynder der at blive tåget samtidig med, at der bliver mørkt. Tågen ligger over vejen i horisontale bræmmer. Jeg tester bremserne ved 80 kilometer i timen – udmærket vejgreb. Og så igen ved 100; det er også i orden. Giver den et spark op til 120, hvor jeg aner den første blødhed – antrit til aquaplaning. Jeg holder den på 120, skæver over mod Gert. Han stirrer ret frem for sig med glasklare øjne. Det er som at flyve, så stærkt føles det, højt hævet i førerhuset, vejen lige foran os, der er intet imellem. Hele tiden tre sekunder fra at dø – sådan tror jeg, han oplever det.

Dengang han spillede i orkester, var jeg chauffør på en turne i Tyskland. Alle spiste svampe. Vi var på vej til en by, hvor de skulle optræde. Der var tåget. Jeg kørte stærkt, de andre sagde, at jeg skulle slappe af; Gert skreg, at jeg skulle køre endnu hurtigere. Da vi kom til bygrænsen, stod der et skilt med en elektronisk fartmåler, der viste ens hastighed: 35.

“Hvad fanden er det?” spurgte Søren. Jeg kiggede ned på speedometeret: 35 – den var god nok. Bilen kørte langsomt, vi kørte stærkt; det er den eneste holdbare lektie, jeg har lært i livet: Det samme er udtryk for noget forskelligt, indbyrdes modstridende, alt efter synsvinklen.

Jeg kigger igen over på Gert. Han siger intet. Kun tåge, hjulene der synger mod asfalten; modkørende, hvor man selv på 50 meters afstand ikke kan regne ud, om de kører i den rigtige vejbane. Radioen går dårligt igennem. Jeg sætter et gammelt Young Gods-bånd på: *T.V. Sky*. Gert har trukket hættten på sin gamle parkacoat op over hovedet og lynet den helt sammen, så han har en rund tunnel foran ansigtet – jeg forestiller mig, hvad han ser: En cirkel tåge, der virker som en diffus hvid væg i skæret fra forlygterne, omkranset af den falske pelskant på parkacoatens hætte.

Pludselig taler han langsomt med anstrengt stemme:

“Hvad siger speedometeret?”

Jeg kigger ned på det. 120.

“Vi kører nøjagtig 120 kilometer i timen,” svarer jeg. Han sukker.

“Godt,” siger han.

“Skal jeg køre langsommere?” spørger jeg.

“Nej, det er i orden,” svarer han kort, uden at dreje tunnellen over mod mig.

“Du er sikker?” spørger jeg.

“Jeg kører 1000 kilometer i timen,” siger han og griber fat om instrumentbrættet foran sig med begge hænder; tilføjer: “Det går *helt vildt* hurtigt.”

Lidt efter siger han: “Jeg er glad.”

“Hvorfor er du det, Gert?”

“Jeg kan godt lide det.”

“At det går hurtigt?”

“Nej. At det passer sammen.”

“Hvad passer sammen?”

“Hastigheden!”

“At jeg kører hurtigt, og at du synes, det går stærkt?” spørger jeg.

“Sammenhæng,” siger han.

Jeg undlader at gøre ham opmærksom på, at han kører mange gange hurtigere end bilen.

Vi nærmer os færgehavnen. Måske kan vi nå det. Mens jeg sagtner farten og vognen triller hen mod billetlugen, rækker jeg vores retur billet ud af sideruden.

“*Bare kør – skynd jer,*” råber damen. Jeg knalder gearet i 2., presser speederen mod gulvet. Det gamle diesel-lort flyver frem, der er næsten ingen last i kassen. Jeg står på bremsen på vej op af rampen, jeg kan fornemme Rogers ejendele ramle rundt i lastrummet, og vi glider lige så perfekt hen og holder bagved en bus.

Sejlads: pomfritter, fiskefilet, remoulade, ketchup, cola, kaffe, cigaretter, Ekstra Bladet.

“Jeg trænger til noget at drikke,” siger Gert.

“Vi har tre flasker vin i Rogers flyttelås.”

“Vin?” spørger Gert fladt. Jeg nikker opgivende.

Vi er på vejen igen. Inden længe når vi Aalborg. Jeg har ikke lyst til at komme til Aalborg, det er så ... overflødigt. På nær min mor.

Sandsynligheden for at jeg støder på Sif er minimal, på grænsen til det ikke-eksisterende. Alligevel – bare stedet ... Jeg har lyst til at sige noget til Gert om det, men han ved det godt. Vi har talt om det. Det var en svinestreg. Hvad så? Det er den slags ting, der sker. Det er to år siden – kaffemaskinen.

Ja, hun drak lidt for meget. Hun drak altid lidt for meget, og nogle gange drak hun lidt mere end lidt for meget – drak til hun besvimedede.

Jeg vidste godt, det var galt, men jeg elskede hende.

Et år efter mødte jeg hende på Rutebilstationen, da jeg kom hjem for at besøge min mor. Sif så sund ud, var ædru.

Jo, hun havde det godt. Var flyttet til Ferslev, boede sammen med en mand i et parcelhus, de ville have et barn. Hun gik på et EFG-kursus, der skulle føre til et job som lagerarbejder på landsdelens største Toyota-værksted.

Jeg kunne ingenting sige, jeg vendte mig om og gik – nedværdiget. Alle de ting, jeg gerne ville gøre for hende, sammen med hende, det gør hun nu, men ikke med mig.

Da vi ankommer sidder tre af Kaspers venner inde i stuen og drikker, ryger, hører Marvin Gaye, ser MTV uden lyd, snakker om at gå i byen. To drenge og en pige. Kasper er faldet i søvn inde på sit værelse sammen med sin pige. Vi lokker de andre til at hjælpe os med at læsse Rogers ting ind i stuen, hvor han skal bo. Vi lover dem Rogers vin.

Da bilen er tømt, sætter vi os ind i førerhuset igen. Vi skal aflevere den senest klokken syv om morgenen, hvis vi vil undgå at betale en ekstra dags leje – hellere gøre det nu. Vi triller østpå ad Valdemarsgade. DOK – vore kroppe ryger fremad, lastbilen står stille.

“NEEEEEJ!” skriger vi i munden på hinanden, “ÅHHHRRR, det er for meget!”

Vi springer ud ad dørene. Lastbilens lastrum sidder kilet fast under jernbanebroen, aluminiumsforstærkningen på kassens ene hjørne er nærmest pulveriseret, men selve kassen er intakt. Jeg prøver at bakke den ud, men den sidder i spænd. Vi henter de tre oppe i lejligheden, får dem til at stå længst fremme i lastrummet for at tynde vognen ned. Det hjælper ikke. Så lukker vi luft ud af dækkene – det hjælper heller ikke. Mere luft ud. Den står på næsten flade dæk, da jeg igen trykker på speederen, og den endelig rokker sig fri og bakker ud med en hvinnende lyd af metal mod beton. Jeg stiger ud, vi undersøger bilen. Skaden er ikke stor, men vi kan ikke køre på de dæk – 50 meter og slangerne vil være gnavet i stykker af fælgene.

En af Kaspers venner tilbyder at cykle hen til Hydro og låne deres mobile trykluftsmaskine. Han kommer retur, vi fylder luft på. Der er ikke nok – alligevel hjælper det en smule. Mig og Gert lister langsomt ud til biludlejningen på Østerbro. Vi skriver en seddel om problemerne, lover at komme igen dagen efter klokken 11.00 og tager en taxi retur til Valdemarsgade.

De andre er væk. Kassen med vinflaskerne står åben, der er to tilbage – dem trækker vi op, en til hver. Tænder tv’et på Gerts værelse. Han ruller en joint, som vi deler. Så lægger han sig op i sin høje seng – en boxmadras, der hviler på to lister skruet ind i væggen i et hjørne af rummet samt en stolpe, der er skruet ned i gulvet og op i loftet. Han

hænger næsten to meter over mig, da jeg endelig har lokaliseret hans tynde gæstemadras, har lagt den på gulvet og er kravlet ned under en dyne.

Vi drikker pligttopfyldende vores vin. Gert surfer på fjernbetjeningen. Lander på starten af en film med Sifs *lookalike* Theresa Russel. Alting falder fra hinanden inden i mig. Samme næse, den fine bue ned mellem øjnene, glidende ud mod næsetippen. Den lidt mutte mund med de smalle læber. Brede, lave kindben; fin, rund hage og alvorlige, altid undersøgende øjne, på nær når hun overgiver sig til latter. Regelmæssige, blanke tænder. En klukkende bæk. Det let kyniske, skeptiske, men samtidig udfordrende blik. Måden at bruge øjenbrynene; løfte dem og blinke med øjnene umiddelbart efter, eller omvendt – et intrikat og berusende system: “Er du egentlig god nok til mig? Vil jeg overhovedet have dig?” – sådan spurgte hendes øjne konstant – det var altid en del af blikket. Sif, Theresa Russel ... Milena hedder hun i filmen. Den lille antydning af kløft i hagen. Den bløde, glatte hud i ansigtet; ikke nøjagtig smilehuller – nærmere kinder, der bulner ud og bliver lykkelige. Flødehvid indbydende hals.

De er amerikanere i Østrig. Modspilleren ligner Art Garfunkel. Pludselig dukker Harvey Keitel op – ung, med ild i øjnene, men også gammel. Keitel – født voksen. Milena indleder en affære med Art. Hun er en smule manisk, eller også er hun overlykkelig. Spankulerer rundt i en lejlighed med sine små bløde bryster og en hjerteformet røv.

De kører i bil. Hun drikker, spilder i skødet på sig selv midt under en samtale om hendes aborter.

“*It’s burning my pussy, Alex,*” siger hun til Art. “*You’re gonna have to do something about this, quickly.*” Det er Sif, der griner. Jeg ved, hvad der skal gøres. Hun drikker meget, køres på hospitalet efter et selvmordsforsøg, Art er med i ambulancen. Hele filmen foregår i et helvede af flashbacks. Art arbejder på Sigmund Freud Museum. Milena går i spasmer af de piller, hun har taget. Hun er ved at dø – måske? Læser en bog, der hedder *The Sheltering Sky*.

Lægerne spørger Art: “*She’s been drinking a lot, hasn’t she?*”

“*Past few months, maybe,*” svarer han. Altid. Druk. Harvey Keitel er politimanden, Inspector Netusil. Han er ekstremt kølig:

“*Poor, silly girl,*” siger han og bliver djævelen, der udspejler mig om min rolle i hendes fald.

“*She seemed normal. Sounded like a joke,*” siger Art. Keitel ryger cigarillos, siger:

“*If someone rings you and says she’s going to kill herself – now that isn’t normal, at least for normal people. Wouldn’t you agree?*” Art forsvare sig som en intellektuel stillet over for realiteter – håbløst.

“*Is your girlfriend a bit mad?*” spørger Keitel.

“*Mad is an expression I never use,*” siger Art.

De taler om deres forhold ved en udkigspost.

“*I guess I think you’re not happy with me anymore, and it makes me nervous,*” siger hun. Han siger alle de forkerte ting. Hun går.

På en stripbar: En pige med smukke bryster kaster sig rundt i et stormasket net, som er udspændt oppe i luften – det lyse kød presser sig ud mellem snorene. Sif hænger ud med nogle venner, jeg ikke kan lide. Hun kysser mændene på munden. Jeg vil være alene sammen med hende.

Keitel taler om, at han vil ind og høre Fidelio. Er det et trick? Han er på sporet af noget ... en ondskab? Jeg kan ikke følge ham ... Tidligere: Sif ringer til mig klokken 22.30. Jeg tror først, jeg ringer efter ambulancen klokken 01.30.

“Hold kæft, det er en langt ude film.”

Hvad sker der?

“Jan?”

Gert?

“Dine øjne er åbne, Jan.” Lyden kommer ovenfra. Kigger op. Gerts hoved – decapiteret ...? Nej, han ligger på sin seng.

“Ja,” siger jeg.

“Kan du følge med?” spørger han.

“Nej,” lyver jeg.

“Ryge?”

“Ja.” Han rækker mig en joint, spørger:

“Skal jeg skifte kanal?”

“Nej.”

“Den er fed, ikke?”

“Kompleks,” siger jeg. Ryger. Det er stærkt. Drikker af flasken. Rødt. Vin.

“Det er meget skræmmende,” siger jeg.

“Jeg kan ikke rigtig følge med.” Gerts stemme kommer langevejs fra – hans hoved er ... væk.

Jeg ligger i sengen med Sif. Samtalen tyder på, at hun hellere vil være et andet sted. Hendes lår har de første tegn på ældning. Måske er det hendes far, hun ligger med i Tjekkoslavakiet? Hun har været derovre og gik i seng med en ældre mand – engelsk skuespiller med bedrøvede smil i øjnene. Hun kommer tilbage med opsat hår og luderagtigt tøj; er en dag for sent på den. Jeg bliver vred, da jeg henter hende ved grænsen. Hun tager retur igen. *Nej!* Nu ved jeg det – Milena er gift med manden i Tjekkoslavakiet. Tidligere? Lige da vi tændte ... noget med at tage ringen af, da hun vendte tilbage til Østrig?

Keitels lange sorte hår. Blankt. Han spørger mig, om det var min skyld? Det er op til mig. Han er djævelen. Han vil se, hvordan jeg reder sengen; han vil se mig vride kroppen på lagnerne. Han er kølig. Keitels næse er næsten nøjagtig lissom Sifs – transplanteret, forstørret.

Det ringer på døren. Rejser mig med vanskelighed, trækker i bok-sersshorts, går ud og åbner. Det er de tre unge. Kaspers venner. Fra før.

De kommer ind, har øl med. Jeg sætter mig under dynen på madrassen. Gert siger, de er velkomne. Tilbyder at rulle en joint. Pigen sidder på en ølkasse, kigger på mig. Jeg har set hende tidligere, da jeg boede her. Ved ikke, hvem hun er.

“Jeg fryser,” siger hun. Rejser sig. Kommer hen til mig.

“Kan jeg ikke få en plads her,” siger hun og sætter sig under dynen.

Stefan Vognic hedder manden i Tjekkoslovakiet. De har skåret et hul i Milenas hals på hospitalet, så hun kan få luft. *Flash*. Tilbage, i hendes køkken. Milena har ryddet op i lejligheden for at gøre Art glad.

“Vi går i byen.” Det er en af de to fyre, der taler.

“Jeg bliver her,” siger pigen ved siden af mig.

“Gider I slukke lyset?” spørger Gert ovenfra. De to fyre slukker loftlyset og forlader stuen. Pigen har lagt en hånd på mit lår – lader den glide. Jeg gør det samme. Art ankommer til Milenas lejlighed, vil straks kneppe. Milena:

“*Not now.*”

“*What’s wrong?*”

“*Nothing.*”

“*What is it?*”

“*Nothing. It’s just that I don’t want to.*” Hun spørger, om det er det eneste, han vil – hun vil snakke, hygge sig.

“*I’ll talk,*” siger Art, “*it’s just that you don’t want to face the things I want to talk about. I daren’t.*” Art vil til at gå. Han vil giftes med hende. Han vil kneppe hende. I modsat rækkefølge.

“*Is that the only way I can be nice to you?*” spørger hun.

“*You know that’s not true,*” siger Art.

“*Do I?*”

Hun følger ham ud.

“*But I must be who I am. Be with people you don’t like,*” siger hun. Han er på vej ned ad trappen. Hun står et par trin over, løsner sit hår, råber:

“*You want me? Come on – do it now. Here it is, Alex. Look at it.*” Hun åbner ind til fisken. “*Do you want it? There it is. Come here. Come here. Take it.*” Hun flår tøjet til side. Han vender sig, drages op ad trinene.

“*Fuck me. Right here now goddamit,*” råber hun. Han gør det – det var det han ville. Han stønner som et ynkeligt barn, får hurtigt udløsning, forbliver tavs.

“*Was it all?*” håner hun.

“*Love ME!*” skriger hun, løber ind i lejligheden, smadrer ting, kaster sig på sengen. En knude i min mave. Pigens hånd arbejder på mig. Afstraffelse. Det er altid det, jeg gør. Brystkassen gennemskylles af bølger fra fjernsynsskærmen. Altid hende. En straf? Nej ... hun er her nu. Jeg glider ned og trækker trusserne af hende, gnaver til hun er tung af væde.

Keitel finder en seddel på gulvet:

I wish you would understand me less and love me more. I wish you would stop defining.

Sif bider i sin underlæbe. Er det for at overbevise mig om noget, jeg er uenig i? Stirrer hun ondt? Jeg er på vej – ormer mig op i et omskifteligt mørke.

Jeg er i gang med at skrive en psykologisk profil på hendes tjekkoslovakiske mand for NATO, mens Sifs hånd ligger på min pik. Hendes overkrop glider ned ad mig. Jeg tror, fotografiet af hende og hendes afdøde bror er et billede af en elsker. Lydsiden: Keith Jarrett, *The Köln Concert*. Nosserne våde. Glat, sugekop. Ikke en korrekt fremstilling – i filmen. Det passer ikke. Jeg tror ikke ... det passer. Fortvivlende. Men nu er hun her! Hvorfor er hun her pludselig nu? Jeg ville have elsket hende, hvis hun var sådan. Det opstår vacuum. Det var hun ikke. Bliver sluppet kold luft ind, omsluttes igen af fugtig trykkende varme. Eller måske ikke?

Trækker hende op ad mig – hun sænker sig, rider min pik foran tv'et.

Trækker hendes underliv op til ansigtet, presser det ned over min mund, æder hende ud – det er min sæd.

Æder den.

Den er min.

Går på toilettet. Sidder der i lang tid. Hvad foregår der? Vasker mig. Er tilbage.

Hun er tilbage.

Alting eskalerer.

Hun flipper ud. Keitel taler – er på sporet. De er tilbage i Milenas lejlighed. Der er et hul i Arts forklaring.

Tidshul; hun ringer til Art, hun er tåget:

“I ... I wanted to say goodbye.”

“You said it exceptionally well the other night, Milena.”

Hun plager. Han lægger på; har optaget samtalen på telefonsvareren. Afspiller den:

“I’m tired,” siger hendes metalliske stemme.

“Tired or drunk?” spørger han.

“That’s right (...) Hmmm. Alex. Done something stupid. Really stupid.”

Han går på bar, før han kører hen til hende. Keitel ved med sikkerhed, at Milena har været besvimet. Arts sæd er fundet inden i hende. Inspector Netusil har fået taget en prøve. Art er oppe i et hjørne. Han skærer hendes tøj af med en lommekniv.

“TELL ME!” råber Keitel – øjnene imploderer i mørke. *“We’re alone here – no witnesses.”* Han vil have en bekræftelse af mistanken. Art død-knepper hende – jeg ser det. Hendes mund er igen varm om min pik.

“Difficult, the law,” siger Keitel, anstrengt, intenst: *“Difficult. In this area*

it's not as clear as it could be." Mine hænder kærtegner hendes hoved. Gert er ... ovenover – på en måde væk.

"Ravagement;" Keitel fremtvinger ordet, *"it's ... has to do with ... when ... when in – in a sense ... In a sense you take advantage of someones love. You disguise your feelings of ... of hatred."*

Art kigger op på ham:

"Somehow I have the feeling we're talking about you and not me." Mine hænder griber om hendes hoved og tvinger det i hurtige bevægelser ned over min pik. *"We're not unlike,"* siger Keitel. Op igen. Ned. Hovedet banker ind i svælget på hende. Keitel taler langsomt: *"I could understand ... people who live in this sort of ... this order ...,"* eksploderer i stumt mørke, hun stønner, *"sort of moral and physical sewer."* Sprøjter ind i Sifs mund. *"They spread it around them like an infectious disease."* Hun gør det færdigt, hun er så god. *"Dangerous creatures to themselves and others."* En anden pige kravler op til mig. Hvem? *"They envy our strength, our ... capacity to fight."* I lokalet – noget er sprunget, en overspændt stålwire. *"Our will to master reality."* Springer tilbage i fjæset på mig. Kysser? Det er ikke ...? Står tindrende klart for mig – et lysglimt: Art voldtager Milena, mens hun er besvimet. Han ringer ikke efter ambulancen – han skærer tøjet af hende og knepper hende, mens hun ligger død. *"What do they do?"* spørger Keitel. Det er mig og Sif. Det er virkeligt. Jeg vender hende lynhurtigt om og smadrer ind i hende bagfra. *"They try to drag us into their confusion, their chaos."* Hårde stød. Hvem er hun? Er hun ... den nye? Det er en drøm ... jeg ved ikke hvad længere. Art bevæger sig i hende, taler: *"Anything to get you back. Back the way it was. I love you."* Ballernes kød danser mod mit underliv. Hun kan ikke høre ham. Griber fat. Tvinger tommelfingeren ind.

"Confess between us – it might help." Keitel. Banker.

"Help who?" spørger Art. Nogen sagde det ...? Slår. Svidende.

"You. I can help you," svarer Keitel. Var der nogen, der sagde ...? sagde det til mig. Sveder. Han lyver godt – har drejet virkeligheden om sin akse. Alting? Presser. *"Confess."* Vibrerer under håndfladen. *"Between us."* Tusind nåle i min hånd. *"Tell me what you ..."* Varmen. *"... dare not."* Kommer, sprøjter ind. Inerti. Manden fra Tjekkoslaviet (falder ind over) entréer scenen (svedig hud, ryghvirlvler); Stefan Vognic. Han afleverer oplysningen: Milena overlever.

"Then you don't need me anymore," siger Art. *"Everything you need you can get from her."* (Ruller om på siden).

"Excellent," siger Keitel. *"Thanks for the news. For me perhaps it's arrived a moment to early."* Keitel går. (Udtømt).

Vognics spørgsmål: *"What did you get from her? Not enough I think."* Art rejser sig tungt.

"Hvorfor kan mænd aldrig blive ved, lige når det er ved at blive godt?" Fremmed pige står i rummet. Her. Nu. Udtaler ord.

Vognic forklarer: *"You must understand, you see, it's not enough to love a*

woman, when she is so difficult. You must love her tremendously. More even than ones own dignity – don't you agree?" Art tager sin frakke. Besvarer aldrig retoriske spørgsmål. Keith Jarrett spiller. Hun står; fisker tøj op fra gulvet. Har vel noget med omstændighederne at gøre, tænker jeg. Hun er ikke hende. Siger intet. Er jeg Keitel? Beviser jeg hendes skyld? Hun klæder sig på og går. Måske er det omvendt – skal hun tilstå ...? Umuligt at sige. Ser hende længe efter – i New York. Passerer hinanden – ind, ud – gul taxi. Et ar på halsen. Keitel står i bar overkrop, skyller ansigtet med vand, hånden til hovedet, den anden mod sit nøgne bryst. Ærgrelse. Jeg styrter. Sidder i bilen og kalder på hende. Hun vender sig halvt. Går videre. Ind i bygningen. Taxi kører. Væske overalt. *Bad Timing*. Svævende fjer. Der kommer intet svar. Tung. Pakket ind i vat. Gennem vand.

Jeg kæmper mig ud af dynen, drivende af sved. Blodet banker tungt i hovedet, tungen klistret mod svælget.

Gert kommer ind i rummet med to kopper kaffe, smiler svedent; huden under hans øjne er misfarvet, tynd, på grænsen til at krølle sammen som en klump sølvpapir.

"Hvad var det, der skete igår?" spørger han.

"Kaffen," beder jeg rustent, og han rækker mig en af kopperne. Vi skal være hos udlejningsfirmaet om en halv time – det skrev vi på seddelen. Stå ret til skideballe. Jeg tager en slurk, den løsner min mund. Jeg så *Black Widow* på video, i sengen, sammen med Sif og rødvin: Theresa Russel, en mørkhåret skuespillerinde, Dennis Hopper. Theresa giftede sig med ældre rige mænd og myrdede dem for at arve deres formuer.

"Jeg forgifter dig, lige så snart du har penge nok," sagde Sif. Der var ingen fare. Nu gør hun det; en gift i min kaffe – morgen, middag, aften.

"Hvad var der med hende pigen igår?" spørger Gert.

"Du må ikke spørge mig, jeg forstår ikke den slags."

"Er det noget, du interesserer dig for?"

"Nedfaldsfrugt?"

"Ja, øhhh ... Hæ. Ja?" siger han og smiler. "Nedfaldsfrugt!"

"Nej," svarer jeg.

"Hvad ville hun?"

"Er det noget, jeg skal interessere mig for?"

"Jeg prøver bare på at forstå det ... virker lidt underligt på mig."

"Det er vi overens om." Jeg rejser mig, finder min tandbørste i inderlommen på min jakke, holder den op i luften, siger:

"Skal lige børstes lidt." Står ved håndvasken på badeværelset. Spejlet heldigvis diffust med kalk fra indtørrede dråber. Fylder tandbørsten helt ud med Zendium, børster, skummet vælter frem, brænder i mundhulen.

"På den anden side ...," siger Gert inde fra værelset, "minder mig

om en ting. Der er altid noget bag, det er bare ikke sikkert, man finder ud af hvad.” Jeg udfører en spørgende gestus med tandbørsten ud gennem den åbne dør. Forstår ikke, hvad han prøver på at sige.

“Husker du Nico? Da hun havde forladt mig?” Jeg grynter til svar. “Så var der den her lidt pæne pige – Pia, tror jeg hun hed. Hun skulle absolut score mig, og jeg fattede ikke hvorfor.”

“Og?” mumler jeg gennem skum.

“Viste sig bagefter, at Nico havde pralet over for sine veninder med, at jeg var et godt knald.”

“Er vel en ærlig sag,” siger jeg mellem mundskyl.

“Jo, men jeg var elendig med Pia. Der var ingen kemi. Jeg mener, Nico – dét var bølgelængde.”

“Bølgelængde ...?” Jeg griner af ham med hovedet under vand. “Er du sikker på, at det var dét, der var tale om?”

“Okay – kemi. Hæ. Det var kemisk,” indrømmer Gert med et fnys.

“Så meget for naïvitet,” jeg drypper gennem værelset, hen til mit tøj.

“Er det bedre?” spørger han.

“Sjælen sidder i munden, det ved du godt.”

“Hun bare ... lissom ...?”

“Nu er den ren;” jeg åbner kæften, løfter tungen frem mellem tomme- og pegefinger. Mundhulen føles gnistrende kølig og hudløs.

“Det var sådan ... med det *hele*?”

“Prøver du på at fortælle mig, at du *ikke* kiggede?”

“Jeg lyttede. Uundgåeligt. Det var lissom ... Radioteatret – det forestiller jeg mig i hvert fald. Slagscener.”

“Indbydende baller,” oplyser jeg.

“Det må de have været,” medgiver han og ser fortsat spørgende ud.

“Vil du vide, *hvorfor* jeg gjorde det?” spørger jeg.

“Nej. Du havde vel ikke meget valg.”

“Er jo en mand;” jeg peger på mig selv.

“Voldtaget,” siger han.

“Praktisk taget,” nikker jeg.

“Hvad går der i gennem hovedet?” spørger han.

Jeg peger ned af mig selv og foreslår: “Sperm?”

“På hende, for fanden;” han griner, kender allerede svaret.

“Sperm,” siger jeg.

“Sandt;” han nikker konstaterende.

“Oplevede vi sådan noget?” spørger jeg.

“Ja,” svarer han.

“Gjorde den slags ... ting?”

Gert reciterer: “Med fodboldstøvler på, shorts om haserne, græs i røven.” Han får mig til at grine. Det er rigtigt.

“Hvorfor gjorde de det?” spørger jeg.

“Pigerne?” spørger han.

“Ja?”

“Dengang?”

“Ja?”

“De elskede os?” foreslår han.

“Det håber jeg,” svarer jeg.

“Det var kærlighed – sgu,” siger han.

Vi spadserer ud på Østerbro. Forsøger os med solbriller, vejret kan ikke bestemme sig; vi opgiver dem igen. Standser lidt før biludlejningen. Jeg skal lige ryge en cigaret, sunde mig. Det er mit kørekortnummer, der står på lejekontrakten sammen med Rogers. Gert griber en håndfuld af min jakke og skubber mig de sidste meter hen ad fortovet, før vi drejer ind på pladsen foran biludlejningen. Går ind på kontoret. Assistenten griner, før han går ud i baglokalet for at hente chefen. Jeg står med hænderne samlet foran mig, da manden kommer ind og kalder os idioter. Vi kigger skiftevis på ham og ned på vores fodtøj.

“Undskyld,” siger vi.

“Hvordan fanden kunne I være så dumme!” siger han. Det er ikke et spørgsmål.

“Ja, det var dumt. Jeg tænkte mig ikke om,” siger jeg.

“Det må du sgu nok sige,” buldrer han ned mod mig. Han er en stor mand – den varme luft fra hans mund rammer mit ansigt. Kaffe og cigaretter. Han beretter, hvordan han udtrykkeligt oplyste Roger om, at jernbanebroen over Valdemarsgade er for lav til passage.

“I må sgu da have jord i hovedet!” siger han. Jeg står og flytter fødderne rundt på gulvet. Jeg er ved at være godt pisset af. Det er det, han vil. Han kører på dampene; han har brændt det værste af sin vrede af, da han mødte i morges – det er tydeligt. Men han ønsker sig stadigvæk blot ét forkert svar, så han kan lade sin retfærdige harme vælte ud over os. Og jeg ved, at jeg ikke kan sige noget ordentligt længere; alt vil lyde ironisk. Jeg vil ikke svare ja til, at vi har jord i hovedet – ordene ville virke forkerte fra min mund. Det ville være mere troværdigt, hvis jeg rev struben ud af halsen på ham. Pulsens banker i panden. Jeg holder kæft.

Heldigvis gider han ikke at udløse forsikringen, selvriskoen, det er for meget papirarbejde – vi slipper med skrækken. Han kigger over på assistenten, siger:

“Giv de fjolser deres penge.” Så går han ud ad døren. Vi mumler “tak” og “undskyld”. Assistenten morer sig, mens han giver os vores depositum retur, minus kilometerforbrug. 1500 kroner kunne det have kostet os.

“Tak,” siger vi, skynder os ud. Skrider over pladsen, om hjørnet og hen ad fortovet. Vi har lyst til at råbe, men energien er der ikke. Vi giver hinanden hånden som alvorlige gamle mænd. Vi går og siger

“*hvu-haaa*” og sådan noget, men ikke særlig højt. Vi puster ud.

“Jeg føler mig lidt overophedet,” siger Gert og ryster overkroppen, bevæger skuldrene.

“Vi køber en is,” siger jeg.

“Klart,” svarer han og tager sine solbriller på for at komme i stemning. Jeg gør det samme, selvom der stadigvæk er overskyet.

Isskiltet står uden for kiosken. Vi står foroverbøjede og studerer mulighederne.

“Hmmm ... *jaaahøøh*,” siger vi i munden på hinanden.

“Hvad vil du have for en?” spørger jeg. Muligvis er det et dumt spørgsmål. På den anden side: Man må forholde sig til den forhåndenværende situation – evigheden kan vente. Han skubber til mig med albuen, kommer med det indlysende svar:

“Københavnerstang.”

Jeg er taget hjem til min mor. Vi sidder ved det lille spisebord i køkkenet, radioen spiller i stuen, gråvejret hænger om boligblokkene. Hun drikker kaffe, jeg får en øl. Hun spørger, hvordan det går. Jeg lyver lidt, men kun lidt – det er svært at lyve for sådan en mor.

“Jan, i tv, ikke – her den anden dag, der var den melodi du altid spillede, altså fra den plade du var så glad for, dengang du stadigvæk boede hjemme ... Det var så hyggeligt at høre den igen.”

“Hvem var det med?” spørger jeg overrasket – jeg kan ikke forestille mig min mor finde glæde i noget musik, jeg har kunnet lide.

“Jeg så godtnok ikke, hvad de hed,” siger hun undskyldende.

“Jamen, hvordan så de ud?” Pludselig bliver det meget vigtigt for mig at finde ud af, hvad jeg har været så glad for, at min mor husker det 16 år efter jeg flyttede hjemmefra.

“Sådan fire unge mænd,” siger min mor, “i sådan noget tøj, som du også gik med dengang.” Det kan jo være hvem som helst.

“Punk?” spørger jeg.

“Ja, punkere. De var punkere,” svarer min mor glad.

“Kan du huske hvordan den gik ... melodien?” spørger jeg, selvom melodi nok er en tvivlsom betegnelse.

“*Jaaah*,” siger mor, “sådan noget à la: *Um, dak-a-dak, dak. Um, dak-a-dak, dak. Um ...*” Min mor sidder i køkkenet på tredje sal i østbyen og nynner noget, der lyder som reggae fra dødsgangen på Jamaica. Jeg kan dårligt forestille mig, at jeg nogensinde frivilligt har hørt et reggae-nummer.

“Kan du huske nogen af ordene?” spørger jeg.

“København,” siger min mor, “det var noget med København, tror jeg.”

Måske ...? Jeg begynder at nynne og synge:

“*Leather (... dak-a-dak, dak. Um, dak-a-dak, dak. Um, dak-a-dak, dak. Um ...)* *Leather jacket shooting dadies, (... dak-a-dak, dak. Um, dak-a-*

dak, dak. Um, dak-a-dak, dak. Um, dak-a-dak, dak. Um ...) Dance. Dance-hall disco death.”

Min mor griner og klapper hænderne sammen foran sig.

“Jaaah – det er den, Jan!” udbryder hun.

Sods. Lp'en *Minutes To Go*. 1979. Skæring tre på b-siden. *Copenhagen*. Jeg kigger målløst på min mor – jeg er imponeret.

“Den kunne jeg så godt lide, Jan,” siger hun.

Jeg fortsætter, så godt som jeg nu kan huske det; med munden udfører jeg guitarlyde mellem ordene, mens jeg med hænderne banker rytmen på bordpladen:

“Copenhagen. Copenhagen kill for the kids. Dance. Dance death daddies disco. Copenhagen. Copenhagen cancer city kills.”

Min mor smiler. Jeg griner.

“Ja, jeg vidste jo godtnok ikke, at teksten var sådan,” siger hun.

Jeg bliver ved med at grine.

Min mor læner sig ind over bordet og giver min hånd et klem. Hun smiler lidt forvirret.

“Hvad er der, Jan?”

“Mor,” griner jeg, “du er blevet punker på dine gamle dage.”

“Er det ikke i orden?” spørger min mor lidt forlegen, og så begynder hun også at grine.

Jeg griner stadigvæk. *Minutes To Go*. Jeg tror ikke, jeg kan holde op igen.